

TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

THẠCH LỆ

KỶ XIII.

Người đàn ông tuổi độ ngoài sáu mươi, đầu hói, ăn mặc chỉnh tề, dáng vẻ có học thức cao, nói với vợ đang ngồi trên sa-lông trong gia đình, tuổi bà cũng xấp xỉ tuổi ông, bà mang kính lão, dáng thanh nhã tuy có hơi đầy đà một chút.

- *Tôi với bà phải chịu trách nhiệm về con mình, cho dù nó đến tuổi nào đi nữa. Không thể lấy có thành niên ra để tránh né, tuy rằng nó vẫn được tự do, nhưng ta vẫn cứ phải có trách nhiệm trên nó, bởi chúng ta là cha là mẹ.*

Bà vợ gật đầu:

- *Tôi có cãi đâu, nhưng sinh hoạt tình cảm của nó là của nó, xen vào có lợi cho nó hay không là chuyện ta phải bàn.*

Người đàn ông ngắt lời một cách nóng nảy:

- *Phải xen vào để hướng dẫn chứ bà!*

Người đàn bà suy nghĩ, người đàn ông nói tiếp:

- *Gia đình mình có nề nếp, chúng ta lại là người có đức tin hẳn hoi, mọi suy nghĩ và hành động cũng phải đặt trên căn bản đó. Bà thử nghĩ, bà luôn đồng ý với tôi mọi chuyện, từ chuyện thăng Thiệp Chân, anh con Thùy My, được thu xếp sang định cư ở Mỹ, nay công thành danh toại, có gia đình tử tế, yên ấm, đạo hạnh tốt lành. Con Thùy My, ngay cả cái tên, bà cùng tôi đặt chung, lớn lên học trường Nhà Trắng, nay cũng sắp tốt nghiệp khoa Pháp Đại học Tổng hợp, ngay cả cái ăn, cái mặc, mốt đấy! nhưng không lố lăng, cái khiếu âm nhạc của nó cũng vậy, cho phát triển đấy, nhưng không phải là loại nhạc rẻ tiền, mà là nhạc cổ điển kinh viện, đàn cũng thế, không phải nhạc cụ xoàng, mà là violon với những tác phẩm có thể thăng hoa tình cảm, lại còn được phục vụ những nơi xứng hợp của giáo đường... cho đến xe cộ, bè bạn, giao tế... bà với tôi cùng đồng lòng hướng dẫn. Hướng dẫn đủ mọi mặt, tại sao tình cảm là địa hạt quan yếu trong đời sống con người, bà lại không cùng một ý với tôi để dìu dắt nó, nhất nữa nó là con gái, chuyện đó đầy tinh tế và phải cân trọng biết bao!*

Người đàn bà mẹ của Thùy My đáp:

- *Có chứ! Tôi có lo, luôn đồng ý với ông, nhưng chuyện là ở chỗ này!*

Bà bước qua ngồi với ông rồi nói tiếp:

- Nó và thằng Kỳ Sơn yêu nhau lâu nay, tôi yên trí về thằng đó lắm!

Ông gạt ngang:

- Đó, đó, đó! Yên trí. Đâu có được! Sắp ra kỹ sư, con nhà khá giả, đẹp trai, ăn mặc bánh bao, đi xe bóng loáng, ăn nói bật thiệp, có tài, đến đây chơi lần nào cũng có quà... làm cho bà yên trí sao?

Mẹ của Thùy My xua tay:

- Không phải vậy! Tôi muốn nói là cái cốt cách của nó. Đàng khác, con Thùy My cũng hợp với nó. Tôi theo dõi và nhắc nhở con luôn. Nhưng chỉ có điều làm tôi không hiểu ra làm sao... để hướng dẫn con cho được, là tại sao hôm đi dự lễ phong chức ở Mỹ Tho, thằng Kỳ Sơn lại có mặt ở đó mà lại có mặt dưới lớp áo dòng đen? Chính mắt tôi trông thấy không sai mà! Chẳng lẽ nó đi tu? Chẳng lẽ nó lừa bịp? Sao được? Giáo hội mình chặt chẽ lắm làm sao có chuyện lộn sòng tráo kiếp như vậy được. Lại còn trốn tránh con Thùy My nữa kia! Hơn một tháng nay, không làm sao mà tìm ra câu giải đáp. Cha Tâm anh nó thì bảo Kỳ Sơn là bạn thân, đi tu từ nhỏ, thuộc giáo phận LX. Chẳng lẽ thằng Kỳ Sơn lại tráo trở để lừa gạt con mình sao? Tin không được mà không tin cũng không được. Tôi không biết ra làm sao nữa!

Ba của Thùy My hỏi:

- Thế còn con Thùy My, nó tính làm sao?

Mẹ của Thùy My lắc đầu:

- Cũng tại con mình, mấy ngày sau đó con Thùy My gặp và hỏi nó, nó chối phăng, con Thùy My mới cảm không cho đến nhà nữa. Cảm xong rồi, thì con nhỏ biếng ăn biếng ngủ, lờ đờ đến hôm nay.

Bà đứng dậy đi tới đi lui:

- Tôi có theo dõi chứ ông. Khuyên nó việc gì cứ thủng thảng đừng vội. Nó trả lời rằng phải dứt khoát minh bạch, việc gì ra việc đó, để cho người ta tu. Tính nó là vậy, con gái gì mà can cường!

Ba của Thùy My còn đang cau mày suy nghĩ thì mẹ của cô như bỗng nhớ ra:

- Có một lần thằng Kỳ Sơn đến, tôi ở nhà dưới, nghe hai đứa cãi cọ, tôi rửa tay định lên gặp thằng Kỳ Sơn hỏi xem sao, chùng lên đến nơi, thằng nhỏ đã nổ máy xe đi mất đến nay.

Bà nói như mình định:

- Ông coi! Tôi có theo dõi chứ! Nhưng chuyện này tôi nghĩ cứ để con nó tự định liệu, nó khôn lớn, nó trong cuộc dư hiểu phải làm gì.

Thấy ông im lặng không nói gì, bà thắc mắc:

- Nhưng riêng ông, ông nghĩ làm sao? Có thật thằng Kỳ Sơn nó đi tu không? Tôi thấy lạ quá không hiểu nổi.

Ba của Thùy My dăm chiêu một lúc. Ông nói:

- Hoặc là nó mới đi tu, hoặc là nó chân trong chân ngoài... - Ông lắc đầu

– *Cả hai giả thuyết đều vô lý!*

Ông nhìn bà, bà nhìn ông.

Ông nói tiếp sau một hồi suy nghĩ:

- *Ôi đàng nào cũng không được. Bảo con mình chấm dứt đi thôi!*

Bà tán đồng:

- *Tôi cũng nghĩ như ông. Rồi nó sẽ quên được. Chỉ tội cho nó phải đau khổ lúc đầu!*

Ba của Thùy My đứng lên:

- *Tôi chưa thấy vụ nào như vụ này. Thôi bà tìm lời an ủi con. Đề nghị nó đi đâu chơi cho khuây khỏa... Nhưng hướng dẫn cho nó biết cách dứt khoát mình ạ!*

Ông vòng lại sau lưng ghé vỗ vỗ vào vai bà:

- *Bà với nó đều là phụ nữ với nhau, bà sẽ có cách nói... khéo hơn tôi.*

Nói xong ông ra đi.

Mẹ của Thùy My xuống bếp.

Một lúc sau, Thùy My về, nàng ủ dột không vui. Mái tóc rối che khuất một phần khuôn mặt kiều diễm nên trông nàng có vẻ đẹp u uẩn.

Đợi cho Thùy My rửa mặt, thay đổi y phục xong, mẹ Thùy My gọi:

- *Thùy My à! Vào mẹ bảo.*

Thùy My ngồi xuống đối diện với mẹ trên bộ sa-lông. Người mẹ xích lại ngồi gần con, vuốt tóc con, bà hỏi:

- *Năm nay tốt nghiệp, bài vở nhiều không con?*

Thùy My lễ phép:

- *Dạ... hơi nhiều.*

Bà nói chuyện vòng vo một lúc rồi thành linh vào đề:

- *Cho mẹ hỏi về thằng Kỳ Sơn, con đừng buồn, lúc này nó có gặp con không?*

Thùy My nhìn xuống, im lặng. Bà mẹ hỏi tiếp:

- *Hay là con vẫn xa lánh nó?*

Thùy My rung rung:

- *Tại sao anh ấy luôn chối... Anh ấy cứ chối đay đay rằng “anh có biết gì đâu”, rằng “người giống người”, rằng “ai đó chơi ác rồi mới trốn tránh em”.*

Mẹ của Thùy My ôn tồn:

- *Con à! Có thể mình nhìn lầm không con?*

Thùy My trợn trừng:

- *Làm sao làm được hở mẹ! Nếu vậy sao lúc con lên rước Minh Thánh anh ấy nhìn con với ánh mắt sừng sốt?...*

- *Thì mẹ cũng nghĩ là không thể làm được - Như chột nhớ – Con có đến nhà hỏi ba mẹ của nó không? Ừ! Phải! Người lớn họ phải nói thật một chuyện hết sức nghiêm túc như vậy!*

Thùy My khua tay:

- *Chối hết! Chối hết mẹ ạ!*

Bà mẹ đắn đo suy nghĩ và lẩm bẩm:

- *Nhìn lắm... Nếu con lắm thì còn mẹ chứ!*

Thùy My:

- *Bởi vậy!...*

Nàng nói tiếp theo:

- *Mẹ ạ! Sau vụ này, con nghĩ lại, ở anh ấy có một cái gì là lạ, lúc thế này, lúc thế kia, lúc ăn chơi điên loạn, lúc ngây thơ lành thánh, lúc thì vốn vã với con, lúc thì nghiêm trang lạnh nhạt... làm như ở anh ấy có hai con người trái ngược hẳn nhau...sao ấy mẹ ạ!*

Mẹ của Thùy My hỏi bằng giọng hết sức ngọt ngào:

- *Nó thương con thật tình không hả con?*

- *Thương thật tình mẹ ạ! Còn vẽ ra nhiều dự định nữa.*

Bà mẹ, sau khi cân nhắc, thận trọng nói với con gái:

- *Con à! Thôi đừng để ý nữa con! Việc trước mắt là con lo cho kỳ thi ra trường, rồi mọi cái sẽ tính sau. Thời gian sẽ trả lời con ạ! Con bỏ ra vài hôm đi chơi với ba mẹ cho khỏe. Đi Nha Trang thăm dì Bảy, thăm các em, vừa tắm biển đổi gió.*

Thùy My ngắt lời mẹ:

- *Con không đi đâu mẹ ạ!*

Mẹ Thùy My nhìn con chăm chăm một lúc rồi lắc đầu, bà đi xuống nhà sau.